Taarnfalken.

Et Minde fra Treaarskrigen.

Af H. C. Bering Liisberg.

Ja, det hed han nu ikke med sit Døbenavn, men i Taarnet boede han, i Domkirkens mægtige høje Taarn hvis Spir ragede„ Gud ved hvormange Fod oppe mellem Skyerne. En forgyldt Kugle, der sad midt paa Højstangen, og som nede fra Torvet saa ud som en passelig Bold, men dog var rummelig nok til, at fire føre og velvoksne Mænd kunde sidde inden i den omkring et rundt Bord og spille Kort.

Det var der nu aldrig nogen, der fandt paa, thi Vejen derop var stejl, og baade Stiftamtmand og Bistop, Borgmester og Byfoged — der alene kunde tænke paa at sætte sig selv saa højt over Byen og dens Befolkning, — havde alle sammen alt for tykke Maver til, at de kunde presse sig op ad den sidste, stejle Stige i Spirets øverste og smalleste Del. Det kunde kun Kirketattene og den gamle Taarnvægters fjortenaarige Sønnesøn og Navne, Ole Pind, almindelig kendt under det stolte Navn: Taarnfalken. Og der var ingen, der vidste Besked med Smuthullerne i Taarnene og i Gangene over de store Hvælvinger, som han. Det skulde da være de andre Falke og Glenter, Ugler og Flagermus, der byggede Rede heroppe i Højheden. Men de kom kun i deres egne Smaahuller, og Ole kendte dem alle.

Gamle Ole Pind kom nu kun sjældent ned i Byen, skønt han havde hele Dagen fri, da han holdt Vagt om Natten.

„Jeg har jo alt mit," sagde han, „hvad skal jeg saa dernede? Det er den bare Sorg og Sygdom og Elendighed og Bedrøvelighed. Vi andre, vi har mere nær til Solen; har vi ikke, bitte Ole?"

Og gamle Ole, der var høj og knoglet og tør som en Pind, strøg sin Sønnesøn over det trællede Hoved saa blødt, saa blødt.

„Je, det har vi, Farfar," sagde bitte Ole; men han vidste lige saa godt som alle andre, at lige til for et Par Aar siden var hans Farfader kommet ned fra Taarnet straks om Morgenen, naar Solen var staaet op, og var blevet det meste af Dagen hos sin Søn, eller rettere sagt hos sin Sønnekone, bitte Oles Forældre, og havde befundet sig vel derved. Men, da bitte Oles Fader, som var Sømand og kun sjældent hjemme, druknede paa det jydske Rev, og, da hans Moder tæredes hen af Sygdom og Sorg og døde et Par Maaneder senere, saa havde gamle Ole Pind ikke længere noget blivende Sted nede i Byen og indrettede sig paa at blive oppe i Taarnet, til han skulde bæres ned. Og bitte Ole tog han med sig.

Lejligheden var ikke at klage paa. Stuen var stor nok og Udsigten glimrende. Thi Land og Kyst og Hav, Skove og Søer, Byer og Landeveje, hvide Kirker med takkede Taarne og gamle Herregaarde med røde Tage og gyldne Tinder laa udbredt under en som det herligste Landkort.

Gik man ud i Vægterkurven, en lille Altan paa hver af Taarnets fire Sider, ud for Vægtergangen, med halvrundt Rækværk for, kunde man ikke blot se en ti, tolv Mil udoverLand og Sø, men ogsaa lige lodret ned for sig paa Torvet, eller som Ole Pind udtrykte sig, lige ned i Krukken paa Borgmesteren, naar han stod foran Kirkedøren og mønstrede Byens Sprøjter.

Taarnvægterens Kammer var bygget som et Bur mellem de svære Bjælker, der løb paa Kryds og paa tværs inde i Taarnet. Neden under det hang Klokkerne, Fem-Klokken, og Middags-Klokken, St. Johannes- og Marie-Klokken, og hvad de nu hed.

Og, naar de ringede, saa var det som om alt, hvad der var ovenpaa, blev løftet op og baaret paa deres bybe, gyngende Klang. Kun Stormklokken hang højere end Taarnvægterens Kammer; det var den eneste, som kunde ringes nede fra. Thi der gik Tov oppe fra Klokken lige ned til Jorden, og et andet gik ned til den ene Vægterkurv, saa Vægteren selv kunde sætte Klokken i Bevægelse, om han opdagede en Ildebrand i Byen eller dens nærmeste Omegn.

Det var nemlig derfor, han var der. Og, for at Folk nede i Byen kunde sove trygt i Bevidstheden om, at der blev holdt god Vagt, maatte Taarnvægteren hver Time, naar Kirteuret var faldet i Slag, ud i Vægterkurven paa hver Side af Taarnet og synge de raabe ud over Byen til alle fire Verdenshjørner: „Hov, Vægter! Klokken er slagen ...." 9 eller 12, eller hvor meget, det nu var. Og et Øjeblik efter hørte man saa Gadevægterne, som gik rundt nede i Byen med Lygte, Kabuds og Morgenstjerne, gentage, hvad han havde raabt, og med mere eller mindre klare Stemmer synge de gamle Vægtervers.

Men Stormklokken havde oprindelig haft en anden Bestemmelse end den at lade sig høre, naar der var Ildebrand. Og derfor hed den Stormklokken. Thi, naar i gamle Dage Fjenden kom ind i Landet, saa spejdede man fra Kirketaarnene om Dagen efter Fjenden selv og om Natten efter de flammende Bavner, der fra Højderne fortalte om hans Fremrykken, og saa ringede Stormklokkerne i Byerne og kaldte med deres klangfulde Røst alle vaabenføre Mænd til Storm imod Fædrelandets Fjender.

Og nu var det netop midt i Krigens Tid. Tidligere havde bitte Ole sovet som en Sten hver eneste Nat; men det var jo umuligt nu, da man hver Dag kunde vente at se de, som traf sig tilbage for den overmægtige Fjende.

Om Natten vaagnede han hvert Øjeblik og styrtede ud i Vægterkurven for at se, om der ingen brændende Bavner var at se; om Dagen sad han naar Skolen var forbi, Time efter Time derude og saa spejdende ud mod Syd.

Men en Sommermorgen, da han som han sædvanlig var nede efter Mælk og Brød til Davren, var Torvet paa een Gang blevet fuldt af Soldater. Det var „Rødkjoler", altsaa vore egne; der var ogsaa grønne Jægere og blaa Dragoner —ja, sandelig! Der var ogsaa Artilleri med Kanoner og Krudtvogne. Alle Vegne myldrede det med Soldater.

Det tog Tid at komme paa Torvet, saa meget, som der var at se paa. Og Ole saa og saa og løb til sidst lige paa en Officer, saa lidt af Mælken stvulpede op over Kanten af Mælkespanden og plaskede ned paa Officerens venstre, lysblaa Bukseben.

„Kan han se sig for, kan han?" sagde denne barst og greb efter Ole for at ruske ham i Øret; men Drengen smuttede behændigt under.

„Ja, det er netop det, han kan," lød en anden Stemme, som Ole straks kendte; thi det var Byfogdens. „Det er jo Taarnfalken, ham kan vi bruge!"

Ole havde faaet Huen af og skulde bede om Forladelse for sin Kejtethed, som han stammede sig lige saa meget over, som over, at han, en stor fjorten Aars Dreng, skulde gaa med Mælkespand paa Armen i Krigstid mellem alle de Soldater. Men Byfogden gav ham ikke Tid dertil. Han greb ham hurtigt om Armen og sagde dæmpet:

„Saa snart du har været oppe hos din Farfar, saa styud dig ned igen og kom hen til mig — ikke ind paa Kontoret, men ad Bagvejen, og ind i Havestuen — og snak ikke til nogen om, at vi vil tale med dig."

Ole havde kun een Tanke paa Vejen op til sin Farfar og ned igen, og det var: Hvad i Alverden kan de bruge mig til? Men midt i al sin Nysgerrighed, var han stolt af, at han kunde bruges til noget andet end at hente Mælk og Brød, og et Kvarter senere stod han forpustet, med røde Kinder og bankende Hjerte i Byfogdens Havestue.

Om et rundt Bord, der var helt skjult af et stort Kort, sad fire, fem Officerer; et Par Fiskere stod henne ved Vinduet, og Brygger Jensen, som boede lige udenfor Byen, og hvis store Have gik helt ned til Aaen, gik op og ned ad Gulvet og talte ivrigt med den Officer, som Ole havde løbet mod paa Torvet.

En af Officererne ved Bordet, en skulderbred, graaskægget Mand, fangede Oles Blik lige som han traadte ind ad Døren. Byfogden sagde noget til ham; han vinkede Drengen hen til sig, og Ole saa hans klare Øjne hvile fast paa sig.

„Kan vi stole paa dig, min Gut? Kan du tie stille med, hvad vi betror dig?" sagde han, lagde sin venstre Haand paa Oles Skulder og saa paa ham, som om han ransagede hver Krog i hans Hjerte.

„Det tror jeg nok, jeg kan," svarede Ole.

„Ingen Skabren, ingen Gøren-sig-vigtig! — Holde sin Mund og gøre, hvad man skal, — kan du det?"

„Jeg skal prøve paa det," svarede Ole.

„Det er en Sag af stor Vigtighed. Mange har hjulpet os og tjent deres Fædreland, som vi nu forlanger det af dig; maaske ingen har været saa ung som du; — men du er vel snart for gammel til at gaa med Mælkespand?"

Blodet jog Ole op i Kinderne. „Farfar har ingen andre end mig," svarede han fast.

Officeren trykkede hans Haand og sagde alvorligt: „Godt, godt! Saa er det din Pligt. Men nu faar din Farfar hjælpe sig paa anden Maade. Dog først et Ord! Skadrer du af Skole, saa er du ikke værd længere at gaa paa Danmarks Grund; for, glem det ikke, Gut, det er en Ære, den største, der gives, at blive kaldet til at gøre noget for sit Fædreland!"

Ole stod saa stiv som en Pind. Dette her var meget mere højtideligt end naar Provsten mødte i Skolen til Overhøring. Hvad kunde de vel finde paa at bruge ham til? Mon han skulde spille Svend Trøst og kaste Møllebroens Planker af, saa Fjenden ikke kunde forfølge de Danske paa den Kant? Eller mon han skulde...?

Han fik ikke Tid til at fantasere videre.

Den graaskæggede Officer rejste sig. „I Morgen eller i Overmorgen er Tyskerne her. Det første, de vil gøre, er at lægge Vagt ved alle Veje, som fører fra Byen, saa at ingen skal kunne slippe ud, som kan mistænkes for at bringe Underretning til vore Tropper, der i de første Dage staar nord for Byen. Og det er af største Vigtighed for os, at vi faar bestemt Bud. I disse Dage vil der komme et Par af vore Orlogsmænd ind bag Halvøen paa den anden Side af Bugten; det er dem, du, Ole Taarnfalk, og din Farfar skal passe paa. Saa snart de dukker op i Horisonten, maa du stynde dig ned og liste dig ud af Byen. Hos vor gode Ven staar der en Hest; den faar du, holder godt fast og rider alt hvad Remmer og Tøj kan holde til Vejby og spørger efter Hovedkvarteret. Og til alle danske Stildvagter eller Patroullier, som vil standse dig, siger du: „Hekla og Gejser", — har du forstaaet, hvad du skal sige?"

„Hekla og Gejser", sagde Ole saa klart, som han formaaede for Sindsbevægelse.

„Glem det nu ikke! Har Hovedkvarteret forladt Vejby, saa vil Sognefogden kunne sige dig Besked, hvor du skal søge det. Og nu, pas godt paa! Tand for Tunge! Og Gud være med dig!"

Ole gik som i Drømme tilbage og op i Taarnet. Soldaterne vare i Opbrud, og da han kom op til sin Farfader og fortalte ham Dagens Begivenheder, saa han dem myldre frem paa alle Veje nord efter. Solen skinnede paa Dragonernes blanke Hjælme og funklede i Bajonetterne, og Ole sad og saa efter dem, og syntes, han paa een Dag var blevet Mand.

Om Eftermiddagen kom Byfogden pustende og stønnende op i Taarnet.

„Hør, ved I hvad, Ole Pind," sagde han, da han havde faaet Pusten, „I er dejlig fri for Visitter og Rykkere og Tiggere, som vi andre maa plages med — og sikken en Udsigt I har. Jeg har ikke været oppe i Kirketaarnet siden jeg var Dreng, og jeg var sikkert heller ikke kommet herop i Dag, om det ikke havde været i Anledning af denne meget vigtige Sag."

Saa gentog han for Ole og hans Farfar alt, hvad de havde at gøre.

„Ja, det er nu saa meget godt," sagde gamle Ole, da Byfogden havde endt sin Instruks. „Men hvis nu Tyskerne sætter Vagt ved Taarnet, saa Drengen ikke kan slippe ud, hvad saa?"

„Sætter Vagt ved Taarnet — sætter Vagt ved Taarnet, min gode Ole Pind," sagde Byfogden halvt fornærmet. „Hvorfor skulde de sætte Vagt ved Taarnet?"

„Ja, hvorfor, Deres Velbaarenhed? Fordi de er saa ivrige med at gøre alt det, som de helst skulde lade være med, og fordi de vel er lige saa kloge som Mennesker, om de end ikke har meget Saltvand at se paa."

Ole Pind havde selv været Sømand i sine unge Dage, været om Bord i „Prins Kristian" paa Sjællands Odde — og havde en dybtfølt Medlidenhed med Folk, som ikke var Sømænd eller Fiskere eller i alt Fald boede ved Havet.

Men det er jo forbistret, — det er der jo slet ikke tænkt paa," sagde Byfogden. „Aa det har saamænd for Resten ingen Nød," trøstede han sig, „de finder ikke paa at sætte Vagt ved en Kirke."

„Ja, det er nu ogsaa ligemeget, for „Ja, det er nu ogsaa lige meget, ge vel, naar det gælder noget, — det skal vi nok klare, Deres Velbaarenhed!"

„Tak, tak, kære Ole Pind, det stoler jeg paa." Og Byfogden steg igen beroliget ned paa Jorden.

Men det første Tyskerne gjorde; da de næste Dag rykkede ind i Byen, var at sætte en Stildvagt ved alle Kirkens Indgange — og ved den lille Dør til den smalle Taarntrappe. Og da Ole kom ned og som sædvanlig vilde gaa efter Brød og Mælk, fik han en tyst Soldat i Hælene paa sig, med Tændnaalsgevær og Pikkelhue, der skulde passe paa at han ikke løb sin Vej eller bragte Melding om danske Orlogsmænd ude i Søen; thi dem vare Tyskerne saa bange for som Kat for Sennop. Og derfor havde de særlig deres Opmærksomhed henvendt paa alle høje Kirketaarne i Søtøbstæderne, som kunde signalisere med Stibene.

Men Ole syntes, at det var evig Grin at gaa i Byen og gøre Indkøb ned en Soldat i Hælene paa sig, og gjorde Vejen saa lang som muligt.

Hele Dagen holdt gamle Ole og bitte Ole skarpt Udkig mod Sydøst. Der var den Gang saa faa Dampskibe i de danske Farvande, saa man kunde være sikker paa, at naar der kom to paa en Gang, maatte det være de to danske Orlogsdampere. Om Natten skulde de, havde Byfogden sagt, vise røde Blus, som vare synlige paa lang Afstand.

Men, imens de to Oler sad oppe paa Murkanten indenfor Vægterkurven og brugte deres Øjne, snakkede de om, hvordan bitte Ole skulde slippe bort, naar Stibene vare komne i Sigte, for det var nu alligevel ikke saa lige en Sag. Den gamle var blevet helt betænkelig, da han hørte, at Drengen havde haft en Stildvagt i Hælene paa sig, da han var nede i Byen. Han havde oprindelig tænkt, at Ole, hvis Stibene kom om Natten, kunde lade sig glide ned ad Tovet til Stormklokken, — Drengen havde jo Sømandsblod i sig, saa det klarede han nok. Men nu stod der en Stildvagt lige ved Kirkedøren, hvor Tovet gik ned, maaske netop ogsaa for at passe paa det, og hvordan skulde han om Dagen kunde slippe bort fra sin tro Ledsager til Mælkeudsalget?

„Hvad er det, de har for, det Stab?" sagde gamle Ole og tiggede ned paa Torvet. „Skal de allesammen i Kirke, eller hvad er det? — Aa, Ole, tryk ned paa Hvælvingen og tig ned gennem en af Stjernerne, hvad det er, de laver!"

Og Ole gik ned, — thi Kirkens høje Mur var langt nærmere ved Jorden, end Taarnvægterens Plads, — og kravlede ind paa Hvælvingen og tiggede gennem et Hul, hvor der en Gang havde siddet en stor Stjerne, ned i Kirken. Støvet og graa kom han tilbage.

„Farfa'er," sagde han, „de har slæbt en hel Masse Halm derind og bredt deres Kapper derover, og nu ligger de over hele Gulvet, hele Stibet igennem og op til Alteret, og sover. Der er ogsaa nogen, der staar og vadsker sig og stifter Tøj."

„Det kan de vist trænge til, de Svin," sagde Oles Farfa'er. „Naa, saa de bivaakerer eller kampenerer i Kirken, — eller hvad det nu hedder, — se, det er jo ikke saa galt for os."

„Farfa'er, der er de! „Hekla" og „Gejser!" ubrød Ole ivrigt og greb ham i Armen med den venstre Haand, medens han med den højre pegede ud mod Sydøst.

Solen var gaaet ned inde over Landet, og Aftensvalerne fløj med lystigt Kvitvit ud og ind fra deres Huller længere nede i Taarnmuren. Havet laa saa blankt som et Spejl. Man kunde næsten ikke stimte, hvor Luft og Hav mødtes. Men der, langt, langt ude saas en Røgstribe.

„Du har Ret, Taarnfalk," sagde den gamle, da han havde faaet en lang Kikkert frem. „Det maa være dem, — der er Røg fra to Stibe. Andet kan man ikke se endnu. Naa, min Dreng, hvad nu?"

(Slutles paa Side 7.)

Dr. Fenner's NYRE- og RYGSMERTE KUR

Foralle Nyre-, Blære- og urinære Besværligheder. Lumbed i Ryggen. Hjertesygdom, Gudsygdom, Rheumatisme, Sengevædning e c.

Ufeilbar for Svækkelse hos Kvinder.

Handlende 50c. Pr. Post 60c. Fredonia, N.Y.

Strikker mest, varer længst og er det billigste i længden— Fleishers strikkegarn.

FLEISHER'S KNITTING YARN THE WORSTED WORKS

En nyttig bog om strikning vil blive sendt for tre mærker taget fra hver hæspel af Fleishers uldgarn samt fem cents for porto. Adresse Fleishers Worsted Works, Philadelphia.

(11) 8

Do Not Pay High Prices —FOR— SOUTHERN LANDS —SECURE—

A Home in the Sunny Southwest Missouri

WE CAN FURNISH YOU 160 ACRES OF FINE FARM LAND FOR ONLY FIFTY-FIVE DOLLARS.

TITLE PERFECT.

No Taxes for Seven Years. Finest Country for

FRUIT, GRAIN, HOGS, SHEEP OR CATTLE

Climate and Water Unexcelled. No Swamp or Malaria. Land is Located in Mineral District. Special Railroad Rates. Send postage for handsome book of particulars, map and information.

AMERICAN LAND CO.

59 DEARBORN ST. CHICAGO, ILL.

Write to us in English.

Please mention this paper.

—Arvesager i Danmark besørges af—

Kgl. Dansk Vice-Konsul,

Theo. Olsen,

Omaha, Nebraska.

„AVENARIUS CARBOLINEUM"

Oversky ningsfarve beskytter al Træ mod Forraadnelse. Et radikalt Middel mod Hønselus. Sendes portofrit. Man vogte sig for Ecte li inger. Cirkulærer frit. CARBOLINEUM WOOD PRESERVING CO., MILWAUKEE, WIS.

Frit til den lidende Menneskehed.

En Forsynets Gave

100,000 til de Lidende. Flasker bortgives frit.

Saa overbeviste er vi om Fortrinligheden af "5 DROPS," og om disses underfulde lægende Kraft at vi har besluttet at udsende 100,000 Flasker frit som Prøve, da vi meget godt ved, at enhver som prøver dem, vil blive overbevist om, at dette Lægemiddel kan ikke roses formeget. Overalt, hvor det har været forsøgt, har Efterspørgselen tiltaget i høire Grad, og endskjønt Omkostningerne med Tilvirkningen og Forsendelsen af en saa stor Mængde Prøveflasker beløber sig til Tusinder af Dollars, ved vi dog godt af Erfaring, at de udmærkede Egenskaber, som "5 DROPS" besidder, berettiger os til at gjøre et saadant Tilbud.

Forat forebygge, at Børn skal besvime det kun for Nysgerrighed, anmodes De om at vedlægge to 2-Cents Frimærker, til at hjelpe at betale Porto og Indpakning, og Flasken tilligemed fuldstændig Brugsanvisning vil straks blive sendt Dem forudbetalt frit med Posten. Skriv straks og nævn denne Avis, naar De skriver.

"5 DROPS" har helbredet Tusinder; vil helbrede Dem.

Det er absolut det eneste Middel, der giver øieblikkelig Lindring og bevirker fuldstændig og varig Helbredelse. Det er den medicinske Verdens Under og anbefales af de ledende Læger baade i Amerika og Europa. Det slaar aldrig Feil, men helbreder de mest haardnakkede Tilfælde, og ofte endog saadanne, som af Læger er anseet som ihelbredelige. De Tusinder af takneemmelige Breve, vi modtage fra Personer, der er blevne kurerede efter alt Haab om Helbredelse var opgivet, godtgjør at "5 DROPS" vil helbrede: Rheumatisme i alle dens Former og forskjellige Stadier, Sciatica, Ryggværk, Neuralgia, Podagra, Slet Fordøielse, Astma, Høfeber, Katarrh, Croup, La Grippe, Lever- og Nyresygdomme, Søvnløshed, Nervøsitet, Nervøs og Neuralgisk Hovedpine, Ørepine, Tandpine, Hjertesvaghed, Lamhed, krybende Nummenes, o. s. v.

"5 DROPS" er en absolut Nødvendighed i ethvert Hjem. Intet andet Middel kan tage dets Plads, fordi der er ikke noget, som har samme Virkning. Naar de kraftelige Gigtsmerter indfinder sig; naar Deres Ryg smerter indtil Pinen bliver undholdelig; naar De angribes af de frygtelige stingende Smerter af Neuralgia, da er det at De trænger "5 DROPS," fordi det er det eneste sikre Middel, der vil bringe Dem øieblikkelig Lindring. De trænger "5 DROPS" i Huset fordi det er det eneste sikre Middel mod Gigtsmerter af alle Slags. Aarsagen hertil er, at "5 DROPS" fjerner Nerver og Livskraft, bevarer al Virksomhed og gjør os let modtagelige for Sygdom. Ingen kan gjennemgaa disse Martyrier uden skadelige Følger. "5 DROPS" vil fjerne Deres Nerver og gjøre Dem sund, og stærk og frisk. Det er et specielt kraftigt Forebyggelsesmiddel mod Sygdom, og den første Nervesvækker. Lad De være syg imorgen. De behøver "5 DROPS" i Huset, og skulde aldrig være det forudden. Kjøb en Flaske idag. "5 DROPS" er arefri og kan tages saavel af Børn som Voksne. "5 DROPS" er Navnet og Tosen.

Syg i 25 Aar.

"Jeg ønsker at takke Dem for det Gode Deres "5 DROPS" har gjort mig og meddele Dem, at jeg i 25 Aar har været syg af Rheumatisme i den høire Arm og Skulder, og turde ikke bruge den for et helt Aar. Jeg var en Krøbling og kunde ikke klæde mig paa selv; og neppe nok bringe Føde til Munden. Jeg forsøgte tre af de bedste Læger i Franklin Co. og en "Faith" Doktor, men uden Lindring. Jeg havde opgivet Haabet og ventede, at blive en Krøbling for Livetiden, da jeg tilfeldigvis fik se "5 DROPS" anbefalet saa høit. Jeg kjøbte en Flaske af en af Deres Agenter, og naar jeg havde opbrugt en anden Flaske var jeg fuldstændig helbredet. Jeg har flere Venner, der lide af samme Sygdom og kender en Dame, der har lidt af Rheumatisme i 3 Aar og kan ikke hjælpe sig selv, og jeg tror sikkert, at disse ogsaa kan blive kurerede ved Brugen af "5 DROPS."

Mrs. Sarah L. Davis, Dublin, Ohio."

Var nær Døden.

"Der er nu hengaaet nogen Tid siden jeg fik Medicin fra Dem for Smerter i min venstre Side. Tillad mig at meddele Dem, at jeg er bleven fuldstændig helbredet. Jeg betalte to Hundrede kemogivne Doktorregninger, lars til Læger og for Mediciner for Lever- og Nyre Smerter i tre Aar, 6 Doktor i Cincinnati, Ohio, der behandlede mig, sagde mig, sagde at jeg led af Tæring. En Specialist behandlede mig for en anden Sygdom, men uden Lindring. Jeg tænkte, at jeg maatte opgive Haabet og afvente Døden. Jeg læste paa Deres Annoncer, og jeg bestemte mig til at gjøre det sidste Forsøg. Jeg led af Dyspepsia, Lever- og Nyresygdom. Efterat have kjøbt tre Flasker af "5 DROPS," en Pakke af Piller og et Plaster begyndte jeg Kuren. Efter tre Dages Kur var jeg betydelig bedre og fortsatte Kuren. Jeg er nu frisk og stærk som en Kjæmpe. "5 DROPS" gjorde det. Jeg ønsker nu at De vil ansætte mig for Livetiden som Agent for "5 DROPS."

W. A. Faston, Amelia, La."

Mærk: En stor Flaske paa 300 Doser sendes forudbetalt til hvilkensomhelst Adresse for $1.00. Hvis den kan ikke erholdes paa Deres Sted, bestil direkte fra os.

5 DROPS TRADE MARK.

Agenter tjene store Penge.

Agenter kan tjene mere paa "5 DROPS" end paa noget andet. Enhver, der er villig til at arbeide, kan letteligen tjene fra $5.00 til $10.00 per Dag ved at sælge "5 DROPS," fordi det er en Nødvendighed i ethvert Hjem. Dets kostende vil indvindes hver Gange ved Undgaaelsen af Doktor-Regninger.

Vi forsyner vore Agenter med Circulærer, Anbefalinger, osv., saaat enhver kan straks gjøre sin Lykke. "5 DROPS" sælger sig selv, og en Bestilling bringer altid et Dusin flere fra samme Sted. Vore Agenter meddele os dette og vi ved det er et Faktum. Her er et godt og oprigtigt Forretningstilbud, og De kan ikke lade dette gaa upaagtet.

En Anledning til at tjene Penge. En Anledning til at opbygge en retmæssig og fordelagtig Forretning uden Kapital. Det vil betale sig for Dem at skrive straks for Prøver, Betingelser og Distrikt.

SWANSON RHEUMATIC CURE CO.,

160—164 LAKE STREET, CHICAGO, ILL.

Et liberalt Tilbud.

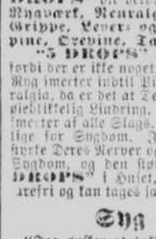

En Herre, bosiddende i Hammond, finder en Kur for tabt Manddom og sender Recepten frit til enhver, som er lidende. . . .

Naar en Person er bleven kureret for en eller anden Sygdom, som har plaget ham i mange Aar, saa er det ikke at undres over, at han søger at vise sin Taknemlighed paa enhver mulig Maade. Mr. Chas. Johnson er en prominent Mand i Hammond, Ind., som i en Række Aar har været lidende af tabt Manddom, Varicocele og lignende Sygdomme. Han konsulterede et stort Antal Læger, brugte elektriske Bælter og andre Midler, men uden at erholde andet end midlertidig Hjælp. Tilsidst blev han, mens han var paa Besøg i det gamle Land tilraadet at konsulere en af de berømte Læger i Kristiania, og dette reddede ham. Han blev fuldstændig helbredet og er nu en Type paa fysisk Manddomskraft. Mr. Johnson er villig til at sende dette Middel til enhver Læser af denne Avis, hvis De skriver til ham, og han vil sende Dem Recepten pr. omgaaende Post og aldeles gratis. Medicinen, som præpareres efter Recepten, har kureret mange Tusinde lidende, og der er ingen Tvivl om, at den vil hjælpe enhver, som er lidende af den samme Sygdom, som Mr. Johnson var behandlet for. Enveiendi Læge, Dr. Heimich, siger om Recepten: „Jeg har nøje undersøgt denne Recept, og jeg har overbevist mig om dens Effektivitet, om den fyldes rigtigt. Den har kureret mange haardnakkede Tilfælder, som intet andet har kunnet kurere; det er ikke overraskende, at Mr. Johnson var fortvivlet over sin Sygdom, efter at have forsøgt en hel Mængde anbefalede Medicimer uden Hjælp. Da han saa fik denne Recept, fulgte Kuren straks. Det er ham derfor en stor Glæde at kunne anbefale den til alle, som lider af tabt Manddom, nervøs Svækkelse, Hjernelidelser, Varicocele, vage Organer og alle andre Følger af Ungdomssynder og Tab. Hvis Medicinen tages i Overensstemmelse med Forskriften, vil den bygge op Systemet og gengive de svage Legemsdele deres originale Elasticitet, og give Haab og Tilfredshed til den trætte og fortvivlede, saa han igen kan nyde Livets Glæder. Den Omstændighed, at denne Recept er skrevet af en af Verdens mest bekendte Læger og Specialister i nervøse og Lynssygdomme, gør den mere værdifuld. Det er et Faktum, at Mr. Johnson og Tusinder af andre er kureret af denne Medicin. Mange undres over, at Mr. Johnson vil gøre dette liberale Tilbud; men det koster ham ikke rei meget, og desuden drives han dertil af Trang til at række sine lidende Brødre en hjælpende Haand.

Alle Forespørgsler sendt til Mr. Chas. Johnson, 62 Hohmon Str., Hammond, Ind., vil prompt besvares og Recepten straks sendes.